

Gedachteniszondag 2024

Lezing: psalm 126

Verkondiging

Goed dat er zo'n dienst is waarin we onze doden gedenken.

Mooi, de muziek, de liederen het licht van de kaarsen en wat we zeggen met bloemen.

Mooi ook die woorden uit psalm 126:

wie met tranen zaait, zal met gejuich oogsten

Heel mooi allemaal maar maken we het niet mooier dan het is?

Juichen we niet te vroeg?

Want misschien voelt voor velen van u de dood nog als de dag van gisteren.

Natuurlijk, soms kwam de dood als een bevrijding of na een lang en gelukkig leven.

Maar vaak ook als een ramp, en ieder geval te vroeg.

Zijn daarom onze woorden vandaag niet te groot en te mooi?

Ontkennen we misschien wat helemaal niet mooi is:

de dood, de steen op je borst, de gapende leegte als de ander er niet meer is,

het onherroepelijke gemis?

Is dit misschien een vlucht uit de steenharde werkelijkheid?

Vluchten voor de dood;

je ziet het in verwoede pogingen om bij uitvaarten niet al te zeer te treuren
en soms er bijna een feestje van te maken.

Vluchten voor de dood;

je hoort het in vluchtige mooie woorden: "Kop op, het leven gaat door;
Je moet maar denken: het is beter zo".

Talloos de uitvluchten om je met een Jantje van het lijden af te maken.

Maar ook rouwenden zelf vluchten soms voor het verdriet

en verstoppen zich in ziekmakende flinkheid

omdat ze anderen niet tot last willen zijn.

Vluchten.... ook vandaag?

Nee.... vluchten doen we niet, schuilen wel

want schuilen is hard nodig voor wie in tranen zaaien of huilend op weg zijn.

Schuilen bij elkaar, in het samen zijn, in goede woorden of sprekende stilte.

Maar ook: Schuilen bij de Eeuwige in het geloof dat er meer is tussen hemel en aarde
dan onze begrensde werkelijkheid.

Nee, dat is heel iets anders dan: Nu de aarde, straks de hemel; stil maar, wacht maar.

Ook gelovigen zaaien in tranen en huilen hun waaroms naar de hemel.
Schuilen bij de Eeuwige neemt dat niet weg.
Het maakt niet zozeer de dóód mooier maar wel het leven;
Want schuilen bij de Eeuwige is: gekend worden zoals je bent
en dus mogen erkennen dat je niet altijd flink en sterk bent.
Het is je niet hoeven schamen dat je de zin in of de zin van het leven soms niet zo goed ziet.
Het is bidden tegen de klippen op, tegen de oorverdovende stilte
en dreigende hopeloosheid in.
Dat geldt voor ieder die rouwt om geliefden maar ook voor wie verdriet of zorgen heeft
om wat er in onze wereld gebeurt aan geweld, haat, onmenselijkheid.
Schuilen bij de EEUWIGE is:
HOOP en Vertrouwen krijgen dat de duisternis het Licht niet kan grijpen
en dat je in dit Licht Bovenmenselijke Kracht kunt ervaren die je op de been houdt,
doet opstaan en lachen, door je tranen heen.

Vandaag schuilen we bij de Eeuwige; geen veiliger plek dan hier want hier kun je terecht met
je ten hemel schreiende verdriet, je verstopte emoties, je steen op de borst.
Maar hier ook worden we opgeroepen om te doen wat de Eeuwige doet:
het Licht laten schijnen in de duisternis
en dan niet alleen achter de voordeur maar maatschappij-breed en wereldwijd
in de hoop en het vertrouwen dat jouw licht, hoe klein misschien ook,
er aan bijdraagt dat de duisternis het Licht niet zal doven.

Ook In de meest donkere dagen van het jaar,
te midden van alle duisternis in de wereld en het verdriet in je persoonlijk leven,
brandt hier de Paaskaars, het Licht van God,
teken dat het Licht sterker is dan de duisternis,
goedheid sterker dan slechtheid,
Liefde sterker dan haat en leven sterker dan dood.
In dat geloof zingen we zo meteen een Paaslied,
misschien wel door onze tranen heen en tegen de klippen op
maar we zingen in het geloof
dat wie in tranen zaaien bovenmenselijke Kracht oogsten
en dat zij, ondanks alles, vroeg of laat zullen juichen, opstaan en leven.
Amen.